

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν γνώσιν ἡμῶν ἀγαθήν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 21 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 26

ΜΕ ΟΜΙΚΡΟΝ Η ΜΕ ΩΜΕΓΑ ;

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ἐ-ὦν 13. Κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ γράφει ἀπαγγέλλων :

«Ἐξ ὅλων τῶν ζώων ἡ ἀλώπηξ εἶνε τὸ πονηρότερον . . .» (Ἀφίνει τὴν γραφίδα καὶ συλλογίζεται.) π ο ν η ρ ό τ ε ρ ο ν , τὸ ρ ο μ έ ο μ ι κ ρ ό ν ἢ μ έ ω μ έ γ α ; . . . Ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶνε μακρά· λοιπὸν θέλει μ έ ω μ έ γ α . . . ὄχι ! μ έ ο μ ι κ ρ ό ν . . . ὄχι , μ έ ω μ έ γ α . . . Οὐφ ! καὶ αὐτὰ τὰ συγκριτικά ! Μ έ ζάλισαν ! Νά ἤξευρα ποῖος πῆγε καὶ βρῆκε αὐτοὺς τοὺς εὐλογημένους κανόνες ! Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος πρέπει νά ἦτο, ἀφ' οὗ βασανίζονται ἐξ αἰτίας του τόσοι πολλοὶ οἱ καίμενοι οἱ μαθηταί ! Ἄν ἦρουν εἰς τὴν θέσιν του ἐγώ, θά ἔλεγα : «Τὰ εἰς ὅτερος καὶ ὅτατος καὶ τὰ εἰς ο σ ύ ν η , γράφονται ὅλα ἀνεξαίρετως μ έ ο μ ι κ ρ ό ν .» Ἐτελείωσε ! Ποῦ νά θυμᾶσαι τώρα μακρά καὶ βραχεῖα καὶ κολοκύθια ! (Μετὰ μικρὰν παύσιν.) Ἄν ἦτον ἔτσι, τί καλὰ ! τὰ γραψίματά μου δέν θά ἦσαν γεμάτα λάθη καὶ δέν θά τα εὕρισκα μπαστούνια μ έ τὸν κύριον καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν. (Μένει ἐπ' ὀλίγον σκεπτικός.)

«Καὶ ὅλ' αὐτά, γὰρ νά λυπῆται ἡ καίμενη ἡ μητέρα. Νά, προχθές ποῦ μας συνήντησεν ὁ κ. καθηγητὴς εἰς τὸν περίπατον, τῆς εἶπε : «Κυρία μου, ὁ υἱός σας δέν εἶνε καθόλου ἐπιμελής» ἔστην ὀρθογραφία προπάντων ὅλων καὶ μηδενικὰ πέρνει.» Ἡ μητέρα μου ἐδάκρυσε, καὶ ἔμυος ἐπροσπάθησε νά με δικαιολογήσῃ : «Κύριε καθηγητά, ξεύρετε, εἶνε μικρὸς ἀκόμη . . . ἦτον ἄρρωστος τόσοι καιροί . . . ἀκόμη εἶνε ἀδύνατος . . . φοβοῦμαι νά τον βιάσω . . .» Καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσε σιγά, διὰ νά το ἀκούσῃ κ' ὁ καθηγ-τῆς, ἀλλὰ τὸ ἤκουσα κ' ἐγώ : «Μόνον αὐτὸ τὸ παιδί μου μένει» Ναι, ἐλυπήθηκε πολὺ . . . τὴν εἶδα καὶ ἔκλαυσα κ' ἐγώ. Ἀλλὰ μήπως πταίω ; Οὐ, νά χαθῇς παληογραμματικὴ μ έ τὰ συγκριτικά σου, ἐσὺ τὰ πταῖς ὅλα !

«Ἡ καίμενη ἡ μητέρα ! Πῶς τὴν λυποῦμαι ! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πέθανε

«Ἀφίνει τὴν γραφίδα καὶ συλλογίζεται.» (Σελ. 201, στήλ. α'.)

ὁ μπαμπᾶς, ἐργάζεται αὐτὴ διὰ νά με σπουδάσῃ, γιὰτὶ δέν εἴμεθα πλούσιοι, ὄχι . . . Ἀμα μεγαλώσω ὅμως . . . ὦ, ἂν δέν ἦσαν αὐτὰ τὰ μακρά καὶ τὰ βραχεῖα ! . . . «Λοιπὸν : (Ἀναλαμβάνει τὴν γραφίδα.) «Ἡ Ἀλώπηξ εἶνε τὸ πονηρότερον» μ έ ο μ ι κ ρ ό ν ἢ μ έ ω μ έ γ α ; (Ζωηρῶς.) Ἄ ! τώρα ἐνθυμήθηκα ! Ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶνε βραχεῖα, θέλει μ έ ω μ έ γ α ὅταν εἶνε μακρά, θέλει μ έ ο μ ι κ ρ ό ν . Τὸ ν η εἶνε μακρόν, λοιπὸν θέλει μ έ ο μ ι κ ρ ό ν . Δόξα σοι ὁ Θεός ! (Τὸ γράφει καὶ ἐγείρεται.)

«Πάει κι' αὐτό ! Κατῶρθωσα νά ἐνθυμηθῶ τὸν κανόνα καὶ τὸ ἔμαθα . . . Ἀκούω τὰ βήματα τῆς μητέρας. (Φωνάζει.) Μητέρα ! δέν θά λυπηθῇς πεῖ ! Ἐνόησα καλὰ τὸν κανόνα τῶν συγκριτικῶν καὶ τῶν ὑπερθετικῶν. Εἶνε μακρά ἢ

προηγουμένη συλλαβὴ ; ἡ ἐπομένη πρέπει νά εἶνε βραχεῖα· τότε λοιπὸν θά γράψῃ μ έ ο μ ι κ ρ ό ν . Εἶνε βραχεῖα ἡ προηγουμένη ; ἡ ἐπομένη πρέπει νά εἶνε μακρά, καὶ τότε θά γράψῃ μ έ ω μ έ γ α . Αὐτὸ ἦτον ! Ζήτω ! Τώρα τὰ τετραδιά μου δέν θά ἔχουν πλέον λάθη. Ἐκάθησα, ἐσυλλογίσθηκα πρὶν τὰ γράψω, καὶ τὸ εὗρηκα. (Σιγώτερα.) Ἄ, αὐτὸ θά κάμνω ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρός. Δέν θά γράφω γρήγορα καὶ βιαστικά καὶ ἀπρόσεκτα. Θά συλλογίζωμαι πρὶν γράψω κάτι τι. Ἐτσι θά συνειθίσω τὴν ὀρθογραφίαν, ὁ καθηγ-γῆς μου δέν θά ἔχῃ παράπονον, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θά πάρω ἀριστα . . . ὦ, τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι τώρα ! Τρέχω νά το 'πῶ τῆς μητέρας. (Ἐξέρχεται.)

(Μήρησι)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Πήγε να πιη σκαντζόχοιρος
Σε μία πηγή νερό.
Είδε την άσχημιά του
Και κλάψιμο τὸν έπιασε.
Τὸν άκριτο, πικρό
Γιά τὴν σκληρή προεδιά του.

Πλὴν εξαφνα τινάχθηκε.
Δειλά δειλά γυρνῶ.
Κάτι άκουσε 'εὐτό πλάγι'
Καὶ τί νά ιδῇ; Μαντρόκυκλος
πρόδρανε σιγανά,
Γιά νά τον καταφάγῃ.

Μέσ' 'ς τὸ πετσί του πρόφθασε
Μόλις νά μαζωχθῇ
Καὶ τότε' άπ' τὴν καρδιά του
Τὸν Πλάστην ευχαρίστησε,
Ποῦ μόνον νά σωθῇ
Μποροῦ' άπ' τὴν προεδιά του

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

9 Ιουνίου.

ΩΒΙΔΑΙΟΣ, ἡ ὅπως τὸ λέγομεν, Ἰωβίλατον. Ἡ λέξις εἶνε Ἑβραϊκή καὶ σημαίνει «Ἐνιαυτός Κυρίου.» Ἦτο μία φι- λάνθρωπος ἐορτή, τελου- μένη παρ' Ἑβραίοις ἀνὰ πενήτην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχαρίζοντο τὰ χρέη, ἀπεδίδοντο τὰ κτή- ματα εἰς τοὺς παλαιούς των κυρίους, καὶ ἀπληθεύοντο οἱ δοῦλοι. Ἡ λέξις ἔ- μινε μέχρις ἡμῶν καὶ Ἰωβιλαῖα ὀνο- μάζονται αἱ ἐορταί, τὰς ὁποίας ἄγουν Πάπαι καὶ Ἡγεμόνες, ἐορτάζοντες μα- κρὰς περιόδους βασιλείας ἢ ἀρχιερω- σύνης.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἰδία λέξις ἀν- τηγεῖ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, εἰς πᾶ- σαν γωνίαν γῆς. Τριακόσια πενήτην ἡμέ- ραν ἀπομακρυνθεῖσα τῶν ἄλλων, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐμπρός. Εἰς τῶν κηπουρῶν τῇ παρετήρησε τότε, ὅτι ἕνεκα τῶν τελευ- ταίων βροχῶν εἰς δρομίσκος ἐκεῖ πλησίον ἦτο ὀλισθηρός.

— Εἶνε γ λ υ σ τ ε ρὸ τὸ μονοπάτι, Ὑψηλοτάτη! τῇ εἶπεν. — Καὶ τί θά πῃ γλυστερό, παρακα- λῶ; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ μικρὰ Βικτωρία, ἡ ὁποία πρώτην φοράν ἤκουε τὴν λέξιν. Δὲν ἐπρόφρασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς καὶ εὐρέθη ἐξηλωμένη. — Πιστεύω, Ὑψηλοτάτη, τῇ εἶπεν ὁ κατόπιν ἐρχόμενος κόμης, ὅτι εἶπεν ἐμάθατε τί σημαίνει ἡ λέξις γ λ υ σ τ ε ρὸς καὶ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. — Βεβαίως, ἀπαντᾷ ἡ πριγκίπισσα· καὶ πιστεύω ὅτι ποτὲ μου δὲν θά τὴν λησμονήσω.

ἔδλεπα ἐκεῖθεν ὀλόκληρον τὴν Γῆν φω- ταγωγημένην καὶ ἐορτάζουσαν. Ὅποια δόξα! ὁποῖον μεγαλεῖον!

Οὐδείς Βασιλεὺς συνεκέντρωσεν ὑπὸ τὸ σκήπτρόν του τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώ- πων. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία δὲν ἔχει ἀνώτερόν της, παρὰ μόνον τὸν Ἐπου- ράνιον Βασιλέα! Καὶ διὰ τοῦτο μόνον Αὐτὸν παρακαλεῖ σήμερον καὶ ἐκείνη καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὑπηκόων της, νὰ τὴν σκέπῃ, νὰ τὴν μακροημερεύῃ, νὰ τὴν ἐνδυναμόνῃ, νὰ τὴν φωτίξῃ, διὰ νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: «Ὁ Θεὸς σώζοι τὴν Βασίλισσαν!»

Ἐκ τοῦ βίου τῆς Βασιλίσσης Βικτω- ρίας, μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο τὰ παιδικὰ της ἔτη.

Ἐγεννήθη τὴν 24 Μαΐου 1819. Μέ- χρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὅτε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀλλήρου της θεοῦ ἀνῆλθεν αὐτὴ εἰς τὸν θρόνον, ἔζησεν ἐν μονώσει καὶ ἀφανείᾳ, μακρὰν τῆς αὐλῆς, καὶ σχε- τικῶς ὅχι ἐν μεγάλῳ πλούτῳ. Ἀλλ' ἡ ἀνατροφή της ὑπῆρξε πολὺ ἐπιμελη- μένη, πολὺ αὐστηρά. Ἡ μήτηρ της, ἡ χήρα δούκισσα τοῦ Κέντ, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ θυγάτηρ της θά ἐγένετο μίαν ἡμέραν Βασίλισσα. Ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνην τὸ ἀπέκρυ- ψαν μετὰ πάσης φροντίδος, διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανευθῇ. Διὰ τοῦτο ἡ ἀγαθὴ της φύσις ἐμείνεν ἀναλλοίωτος, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἡ ὠραιότερα, ἦτο ὅμως ἡ ἀγαθωτέρα, ἡ σεμνοτέρα, ἡ μετριοφρονεστέρα καὶ ἡ χα- ριστετέρα πριγκίπισσα τοῦ κόσμου. «Στοι- χηματίζω—λέγει κάποιος ιστοριογράφος, —ὅτι τὸ ὕλικόν τῆς καρδίας της συνε- κόμισαν περισσότεραι καὶ ἄλλα πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.» Τόσον ἦτο ἀπλή καὶ ἀγγελικὴ ἡ μέλλουσα Βασίλισσα.

Καὶ ἡ Βασίλισσα μὲ ὅλην τὴν ἀφέ- λειαν: — Θά το κρατῶ; μὰ εἶνε πολὺ, πολὺ βαρὺ. . .

Ἀθημερόν.

Ἡ εὐτυχία τῶν Ἰσχυρῶν συνίσταται εἰς τὴν συναίσθησιν, ὅτι πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων ἐχρησιμοποίησαν τὴν με- γάλην των δύναμιν.

Ἀποθνήσκων ὁ μέγας Περικλῆς εἶ- πεν: «Εἶμαι εὐτυχὴς διότι οὐδείς ποτε Ἀθηναῖος ἐπενθηφόρησεν ἐξ αἰτίας μου.» Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μίαν ἡμέραν ἦλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς Διαπλάσεως δύο ἀδελφάκια.

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; ἐρωτῶ τὸ ἀγόρι.

— Ἀγραφιώτης!

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; ἐρωτῶ τὸ κορίτσι.

— Ἀγραφιώτισσα.

Καὶ ἐσκέφθη: Αὐτοὶ πάλιν εἶνε... ἀπὸ τὰ Ἀγραφα!.

Ἄν ἡμῖν Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν.— Ἀετὸς τῶν Ὁρέων φέρ' εἰπεῖν, — θά ἐπροκέρουσα ἀγῶνα ὀδικῆς, διὰ νὰ ἰδῶ ποῖα Ἀηδὼν θά ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον, ὡς μᾶλλον Γλυκύλαος: Ἀηδὼν ἢ Ἀττικὴ, ἢ Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου, ἢ Ἀηδὼν τῆς Λέσβου ἢ ἡ Ἀηδὼν τοῦ Κολωνοῦ;

Εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ νομολογῇ ἁμέ- σως καὶ μὲ ἐιλικρίνειαν τὰ σφάλματά της!

Ὅταν ἀνεκνήρυχθη Βασίλισσα, οἱ γέ- ροντες θεοὶ της ἐγονυπέτησαν πρὸ αὐ- τῆς καὶ ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρά της, ὀρ- κιζόμενοι πίστιν.

Τοῦτο τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐταράχθη καὶ ἑκατακοκκίνισε Ὅταν δὲ εἶδε καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Σούσεξ, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλα του τὰ γηρατειά προσεπάθει νὰ τὴν πλησιάσῃ διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἡ γέρθη εὐθὺς ἐκ τοῦ θρόνου της, ἐπρο- χώρησε, τὸν ἐκράτησε πρὶν γονατίσῃ καὶ τὸν ἠσπάσθη λέγουσα:

— Ὅχι, θεῖέ μου, ὄχι! Εἶμαι ἀκόμη ἡ Βικτωρία, ἡ ἀνεψιά σας!

Εἰς τὴν τελευτὴν τῆς στέψεως της ἦτο πολὺ συγκεκινημένη. Ἀσυνείθιστος εἰς τὰς πομπὰς καὶ εἰς τὰ μεγαλεῖα, τὰ εἶχε χάσῃ κυριολεκτικῶς. Ὅταν δὲ ἔλα- βε τὸ σκήπτρον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀρ- χιεπισκόπου, ἠρώτησε κατασυγχυσμένη:

— Καὶ τί θά το κάμω αὐτό;

— Θά το κρατῆτε, Μεγαλειοτάτη, ἂν εὐαρεστήσῃτε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Καὶ ἡ Βασίλισσα μὲ ὅλην τὴν ἀφέ- λειαν:

— Θά το κρατῶ; μὰ εἶνε πολὺ, πολὺ βαρὺ. . .

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]
(Συνέχεια. Ἐξελ. 198)

Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Γιάγκος, ὥρμησε καὶ ἐκράτησε τὸ χεῖρι τοῦ Ἀτσιγγάνου, ὅπως πρωτῆτερα ὁ Πιστός. Μόνον πού δὲν τοῦ το ἐδάγκασε.

— Τί σ' ἐπίασε, Γιάγκο;

— Στάσου καλὲ! Τί θά κάμῃς; Αὐτὴ τὴ γίδα θά σφάξῃς; Ἀμ δὲν ἐ- τοιχαλλήσαν γι' αὐτὴ εἰδοποιήσεις σὲ ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Βιέννης; Παν- τοῦ τὴν γυρεύουν. Εἶνε ἡ γίδα τῆς μι- κρὰς κομῆσεως Βέρθας, — μάλιστα! Δί- νουν πενήντα φιορίνια 'ς ἐκεῖνον πού θά τὴν εὕρῃ.

— Πενήντα φιορίνια! ᾶ, ᾶ, καλὰ ἔκαμες πού μου το εἶπες! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός.

Τὸ μαχαίρι ἐφυλάχθη ἀμέσως. Τὸ χεῖρι, πού ἤθελε νὰ με σφάξῃ, μού ἄγ- κάλισσε χαϊδευτικῶς τὸ λαϊμό.

— Πενήντα φιορίνια! εἶπε πάλιν ὁ Ἀτσιγγανός.

— Πενήντα φιορίνια! εἶπεν ὁ Τσίκος καὶ ἡ Γίθα, ὑπερήφανοι διὰ τὸ εὕρημα.

— Πενήντα φιορίνια! εἶπαν ὅλοι οἱ Ἀτσιγγανοί.

Ἄμ' ἐπερικύλιναν καὶ μ' ἐχάιδευν. Ἐνόμιζες πὼς χαϊδεύουν 'στὴ ράχι μου τὰ πενήντα φιορίνια.

— Τί ἔμμορφη πού εἶνε!

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἐμάδνησαν τοὺς γάλους, τοὺς ἔψη- σαν μὲ πατάτες καὶ τοὺς ἔφαγαν μὲ με- γάλην ὀρεξιν καὶ εὐθυμίαν. Ὁμιλοῦσαν ὅλην διὰ τὰ πενήντα φιορίνια, πού θά ἔπερναν αὐρίον. Εἶχαν διαθέσιν νὰ φλυα- ροῦν ὅλην τὴν νύκτα· ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τοὺς εἶπε νὰ σιωπᾶσουν πλέον καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἐξηπλώθησαν ὅλοι γύρω γύρω 'στὴ φωτιά, πού ἔκαιεν ἀκόμη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δάσος ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὰ ρογγαλιὰ τῶν. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἐμάδνησαν τοὺς γάλους, τοὺς ἔψη- σαν μὲ πατάτες καὶ τοὺς ἔφαγαν μὲ με- γάλην ὀρεξιν καὶ εὐθυμίαν. Ὁμιλοῦσαν ὅλην διὰ τὰ πενήντα φιορίνια, πού θά ἔπερναν αὐρίον. Εἶχαν διαθέσιν νὰ φλυα- ροῦν ὅλην τὴν νύκτα· ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τοὺς εἶπε νὰ σιωπᾶσουν πλέον καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἐξηπλώθησαν ὅλοι γύρω γύρω 'στὴ φωτιά, πού ἔκαιεν ἀκόμη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δάσος ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὰ ρογγαλιὰ τῶν. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἐμάδνησαν τοὺς γάλους, τοὺς ἔψη- σαν μὲ πατάτες καὶ τοὺς ἔφαγαν μὲ με- γάλην ὀρεξιν καὶ εὐθυμίαν. Ὁμιλοῦσαν ὅλην διὰ τὰ πενήντα φιορίνια, πού θά ἔπερναν αὐρίον. Εἶχαν διαθέσιν νὰ φλυα- ροῦν ὅλην τὴν νύκτα· ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τοὺς εἶπε νὰ σιωπᾶσουν πλέον καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Τότε ἐξηπλώθησαν ὅλοι γύρω γύρω 'στὴ φωτιά, πού ἔκαιεν ἀκόμη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δάσος ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὰ ρογγαλιὰ τῶν. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἡ'.

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν ὀρεξιν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπι ὅτι μᾶλλον νυστάζω, καὶ μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον καὶ κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε νὰ ἐ- πωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας· ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν καὶ τὴν ἠγάγκασαν νὰ κοιμηθῇ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

Ἄμ' εἶχαν ξαναπῇ αὐτὸ· ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν μὲ μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμόν. Καὶ ἤρχισαν νὰ με περιποιούνται πολὺ. . . ἤθελαν νὰ μου δώσουν νὰ φάγω, ἀ

ἐνόμισες ὅτι ἀπορᾷ εἰς σέ, ὅπως τὸ ἔπαθε κάποτε καὶ ἡ Δέα; Ὅπως δὴ ποτε, πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐρῃς ἐν ἄλλῳ ψευδώνυμον. Ἐως τῶρα ἐγὼ σὲ ἤξευρα μὲ τὸ πρῶν σου.

Καίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, Ἑλλη Πάλλη, (τὶ ὠραῖον ὄνομα-επώνυμον!) ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, δυστυχῶς δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἐκλεῖε λοιπὸν κανὲν ἄλλο.

Μὲ τὴν συνήθη εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν νέαν ἔκθεσιν σου, ἀγαπητὴ Πυθία. Θὰ εἴπω εἰς ὅσους χρειαστέρι τετράδια, ὅτι θὰ τα στείλῃς προσεχῶς καὶ νὰ μὴ ἀνησυχῶν.

Νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν, Ἀρεμοστροβίλε! θὰ καμὴς τίποτε; Ἡ πόλις σας εἶνε πολὺ φιλόμουσος καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃς κάλλιστα. — Ὡς πρὸς τὰς πληροφορίας, δὲν μου ἀρέσει νὰ δημοσιεύω ὑπαίνυμους καὶ ἐκφράσεις συμβολικὰς χωρὶς τουλάχιστον νὰ τὰς ἐννοῶ ἐγὼ. Δὲν κάμνω καλὰ;

Τί νὰ γίνῃ, Ἰακχε Βάκχε! Σοὺ συνιστῶ ὑπομονήν. Μήπως εἶσαι μόνος; — Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, σοὺ ἀπαντῶ ραί, ἂν εἶσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ἄ, ἔλασε πραγματικῶς ὅποιος δὲν ἤκουσε τὴν μικρὰν Ἀρτέμιδα Παρτοπούλου, νάπαγγέλλῃ τὸν Μονόλογον ὀθᾶ εἰμαι... ἐγὼ! τοῦ κ. Ξενοπούλου, εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθενωγείου Βελῆ. Τὸ ἀκρατήριον ἐγέλασε μὲ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν χειροκρότησε ζωηρότατα.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου Ζαμπία. Σοὺ ἔστειλα τὸν 9ον τόμον. Ἀλλὰ τὰ δύο τετράδια ποὺ μοῦ ἔστειλας διὰ ποίους ἦσαν; Τὸ ἐν ἔστειλα πρὸς τὸ Ταπεινὸν Ἰορ, διότι εἶχε λαμβάνειν. Τὸ ἄλλο ποῦ θὰ τὸ στείλω;

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Καλὴ ἀρχή! Ἐξεσπάθωσαν, μετὰ τὴν νέαν μου ἔκκλησιν, οἱ ἑξῆς: Κε Δημήτρε Σ. Ραῖ (1 συνδρ.), Ν. Φουτούλης (1 συνδρ.), Κιθαροδόξ Απολλών (1), Δν. Μαρία Φαρακούκη (3), Ἀρχαῖκος Δρομεύς (1), Στέφανος Κότιρος (3), Ἀφρικανική Ἐρμῆς (2), Πέτρα Σκανδάλου (1), καὶ Ἰωάννης Ἀνγερνίδος (5).

Τοὺς εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἐπεταὶ συνέχεαι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ὁ Τσὶν-Τσὼν μὲ τὸν Τρεχαγρενέπουλον — ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα μὲ τὴν Δάφνην καὶ μὲ τὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Φιλελεύθερος Ἑλληρ μὲ τὴν Κνωβόλεον Σημαίαν, Ἰδωρ τῆς Στυγός, Συντρεφὼδὸς Οὐρανός, Ἐσπερίαν Ἀδραν, Κόντε Ραπανάκη, Ὁραῖαν Δορκάδα (μὲ τὸ ὄνομά της) Δάφνην, Ἀπτερον Νίκη, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Λευκὴν Ἀρπυιον, Ροδοδάκτυλον Ἡῶ, Λευκὴν Λίονα, Τρικέφαλον Ἰδωρ, Λευκὴν Περιστέραν καὶ Τινάπειον Κῆπον μὲ τὸ ὄνομά του — ἡ Γενναία Σουλωτίσσα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰορ. Καρδερλιαν, Ἀδραν τοῦ Φαλλήρου, Εὐναῖσθη τὸν Καρδιαν, Μετδελσῶνα, Μακρολέικαν, Λευκὴν Πεταλούδαν, Βραχυσμένην Κουκουθάρην, Τρεχαγρενέπουλον, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Μικρὰν Μάριον, Παγωμένον Ὀκεανόν καὶ Ὁραῖαν Δορκάδα — ἡ Ναυτοπούλα μὲ τὸν Ὀλύμπιον Δία καὶ μὲ τὸν Ἑραστήν τῆς Φύσεως — τὸ ἔτσι μ' ἀρέσει μὲ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην (διὰ νὰ ἰδῇ τί φρονεῖ καὶ περὶ τῶν ἀλλήλων ἡρώων) — ἡ Τοξότις Ἀρτεμιν μὲ τὸ Ἀρχιζέλιον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Τρεχαγρενέπουλον, Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος καὶ Φωτοβόλον Τόξον — ἡ Ζαμπία μὲ τὴν Ἀστερόεσαν Νύκτα (ἀνταλλαγῇ συμφωνηθεῖσα ἐν τῶν προτέρων) — ὁ Τορπιλλήτης μὲ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ταπεινὸν Ἰορ (ἐμμέτρως) καὶ Ἡρώα Γαριβάλδην — ὁ Κιθαροδόξ Ἀπολλών μὲ τὸν Διογένην Λαέρτιον, Θέλπουσαν Τερψικέρανον Δία, Ἀρχαῖκον Δρομεύα,

Τοιρομπίδαν καὶ Ἀρεμοστροβίλον — ὁ Ἀρεμοστροβίλος μὲ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην, Τρεχαγρενέπουλον καὶ Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας — ἡ Ἰρις μὲ τὸν Τρεχαγρενέπουλον, Μαῖθρον Πρίγκιπα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χρυσὴν Αἰῶνα, Δεσποτίδα Ἀῶ, Αρχιζέλιον, Φάρον τῶν Πατρῶν, Χρυσὴν Βροχήν καὶ Ταπεινὸν Ἰορ (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν (τὴν ὁποῖαν φιλεῖ καὶ συγχαίρει) Ἀρεμώρην, Ἀρεμοστροβίλον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Μικρὸν Διάβολον, Ἐρμῆν τοῦ Πραξέτερος, Ἀσπροποταμίτην, Ψαρόμυλον, Λευκὴν Ἀκακίαν, Καθαροτόρον, Φλίρ-Φλάν, Μερσεδὴν, Ρομύλον, Λιθιεῖτον καὶ Ἀρχαῖκον Δρομεύα.

Ἀσπασμοί, πληροφορίες. — Ἡ Ἀγκυρα τῆς Φιλίας ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας; βεβαίως δὲ τὴν Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν ὅτι δὲν ἐγνωρίζε τὸ ψευδώνυμόν της, ἄλλως θὰ τὸ ἐψήφισε, διότι τῆς ἀρέσει πολὺ. — Ἡ Μέδουσα ἀσπάζεται τὸν Μινώταυρον, ἡ Ἀκτίς τοῦ Ἥλιου τὴν Μαρίαν Ἡλιάδου, ἡ Ἀστρον τῆς Ἀντῆς τὴν Ἀνθισμένην Ἀνγυρίαν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα; ἡ Νύμφη τοῦ Αἰγαίου τὴν Νεραΐδαν τῆς Σκύρου — ὁ Ἰγμός τῆς Ἐλευθερίας πληροφορεῖ ὅσους ἀναμένον τετράδιόν του, ὅτι ἦτο ἀσθενής. Θὰ τα στείλῃ λίαν προσεχῶς — ἡ Ναυτοπούλα δέχεται τὴν εἰρήνην μὲ τὸν Οἰδόποδα Τύραννον καὶ τὸν ἀσπάζεται — τὸ ἔτσι μ' ἀρέσει τὴν πρῶν Ἀθηνάϊδα — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς παρακαλεῖ θερμῶς τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχήν νὰ τῇ στείλῃ ἐν ἄλλῳ τετράδιόν της, διότι τὸ πρῶτον ἐχάθη ἐν τῷ ταχυδρομίῳ, καθὼς καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς της, ἂν τῇ εἶχε γράψῃ ὅτι ὁ ἴδιος συγχαίρει τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, τῆς ὁποίας τὸ τρόπον οὐκ ἔξ αὐτὸν καθεύδειν! — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου ἀσπάζεται τὴν Ναυτοπούλαν, ἡ Ἰρις τὴν Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν κτλ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς της φίλους: Μέγαρον Ἀλέξανδρον (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀναμένω) Ἀγκυραν τῆς Φιλίας (θερμὰ συγχαιρήτρια) Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ἐλένην Κολιαλέην, Τυρόν τῆς Ἐλευθερίας, Δημήτριον Ν. Χατζίσκον (ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδικερὸν καὶ ἀναμένω) Ἠσυχο Ἀεράκι (ἐστάλησαν) Χρυσωμένην Ἀταλὴν, Τρικυμιώδη Ὀκεανόν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα (ὁποῦθω δὲ ἡ κυρία ἐκείνη ἤθελε νὰ τὴν περᾶξ!) Πεινασμένον Ἀύκον, Ἐθερόωδη Ἀσδλόν (δεκτὸν μετὰ χαρᾶς) Νικόλαον Μ. Βλάσην, Μῆλον τῆς Ἐριδος (αὐτὸ ἐξέλεξα) Γενναίαν Σουλωτίσσαν (εὐχαρίστως) Νεραΐδαν τῆς Σκύρου (καὶ πῶς εἰς τὴν Μύκονον;) Ἀγλαῖον, Ἀγριοτριανταφυλλίαν, Μοῦσαν Κλειώ, Τρικέφαλον Ἰδωρ (καὶ ὅτι ἐνεακεφάλον, ἐπειδὴ εἶνε τρεῖς ἀδέλφαι) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Σέλευκον τὸν Κεραυνόν, Εὐτέρπην Ι. Γεωργιάδου, Ἀδραν τῆς Ἐνότης (τὰς προτάσεις της ἐδημοσίευσαι) Ἐλεφρίνορα (δὲν ἠνέκαίρησα νὰ τὸ ἀναγνώσω ἀκόμη προσεχῶς) Δόρδον Βύρωνα (ἔλαθα) ὁ Π. Ν. ἔχει ψευδώνυμον) Ἀρχιζέλιον (πολὺ καλὰ! ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου;) Ἀγῶνιον Σ. Λυκούρη, Βραχυσμένην Κουκουθάρην, Πάλλουσαν Καρδιαν, Ὀυνοπόδα Ἀχιλλέα, Ἀρδρεῖον Εὐζώνον (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀναμένω) Θυμάρη τοῦ Καραμπαμπᾶ, Ἰπολαΐδα καὶ Ἀνατέλλουσα Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ, δεχόμενη αὐτὸν μετὰ χαρᾶς.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Ἰουλίου ἐ. ἐ.

504. Συλλαβόγραφος.

Σύνδεσμον κι' ἀντωνυμίαν θέσατε εἰς τὴν σειρὰν κ' εὐθὺς νῆσος τῆς Ἑλλάδος θὰ προβάλλῃ μὲ χαρὰν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνα.

505. Λεγίμα.

Ἐῖτε τὸν τόνον ὑψιλὰ, ἡ χαμηλὰ τὸν ἔχω ὅλα τὰ κράτη εὐρίσκομαι καὶ ὅς τὸ καλὸ συν- [τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

506. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 1	=	Φιλόσοφος.
2 4 5	=	Μέρος τοῦ χρόνου.
3 4 5 6 7 4	=	Ἀρχαῖον ἀγγεῖον.
4 5 3 7	=	Ποτόν.
5 4 5 4 5 6	=	Ὅρος.
6 5 4 5 1	=	Πόλις.
7 4 5	=	Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλινοῦ.

507-511. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχηματίσιν πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν.

Α-δρος-ρι-δων-α-χα-φω-νης-με-ρι-κι-εξ-ων-φαι-στο-αν-αλ-ος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀργοναύτου.

512-514. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀργός.
2. Ἐπαινος ἀρμόζει εἰς τοὺς ἐπιμελείς καὶ εὐτάκτους μαθητάς.
3. Πολλοὶ ὀνομάζονται φίλοι μας ἐνὶ ὀλίγοι εἶνε τοιοῦτοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρομύλου.

515. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τουρκικῆς, τὰ δὲ δευτέρα ἑλληνικῆς.

1, Καρπός. 2, Θεά. 3, Μῆν. 4, Ἐλάττωμα. 5, Ἐπίρρημα χρονικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

516. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου καλλιτέχνη.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Σύνυγος ἀρχαίου θεοῦ. 3, Περίφημος ἀρχιτέκτων. 4, Ἐπίρρημα τοπικόν. 5, Ἀρωματικὸν φυτὸν. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Ἡρώς τῆς μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πιταλοῦδας.

517. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η-εἰα-αἰα-ιει-αθα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασίλειου τοῦ Βουλγαροκτόνου.

518. Γρίφος

μ ἄν κτᾷ
0 μ ἡ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐλείνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Μαΐου 1897.

236. Μύκαςος, ὄνος. — 237. Τὸ φεῖδι.
238. Θ — 239. ΣΟΛΩΝ
ΗΡΑ
ΠΡΑΤΑ
ΚΕΡΚΥΡΑ
ΚΑΝΔΗΛΙΟΝ
ΙΑΣΩΝ
ΓΑΙΩΝ
ΑΡΙΩΝ
ΠΑΡΟΣ

240-244. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ γράμματος π σχηματίζονται αἱ λέξεις: σμήνη, Ἑσθέρ, γαλή, ὠλένη, Σπάρτη. — 245. ΟΙ-ΝΟΣ (1, μούρον. 2, Αἰακός. 3, ἀνάκλιντρον. 4, ΣΟΛΩΝ. 5, ὁ σπύς). — 246. ΛΑΜΙΑ, Α-ΘΗΝΑ (1, Ἀδρος. 2, ΑΝδρος. 3, ΜΗλον. 4, ΙΟρην. 5, ΑΑΡών). — 247. ΕΛΕΦΑΣ, ΛΙ-ΓΕΙΑ, ΕΛΕΝΟΣ (1, ΕΛεγν. 2, ΑΙΛΗ. 3, ΕΓΕστα. 4, ΦΕΝεός. 5, ΑΙΟλος. 6, ΣΑΣων). — 248. Ποῦ σου, Ἄδην, τὸ νεῖκος;